

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:- ଏବେ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ନାଟକ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ତୁମମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ ତେଣୁ ଏହି ଦୁନିଆରୁ ମୋହ ତୁଟାଇଦିଅ, ନିଜର ଘରକୁ ଏବଂ ନୂଆ ରାଜ୍ୟକୁ ମନେ ପକାଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଦାନର ମହତ୍ତ୍ୱ କେତେବେଳେ ଥାଏ ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରତିଦାନ କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ଦାନର ମହତ୍ତ୍ୱ ସେତେବେଳେ ରହିଥାଏ ଯେତେବେଳେ ଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଜିନିଷ ପ୍ରତି ମୋହ ନଥାଏ । ଯଦି ଦାନ କରିବା ପରେ ପୁଣି ମନେ ପଡିଲା ତେବେ ତାହା ବଦଳରେ କୌଣସି ଫଳ ମିଳିବ ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ହିଁ ଦାନ କରାଯାଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଜନ୍ମରେ ତୁମ ପାଖରେ ଯାହା କିଛି ଅଛି ସେଥିରୁ ମମତା ତୁଟାଇ ଦିଅ ଏବଂ ଚରଣ ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ମିତ ହୋଇ ସମ୍ଭାଳ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଯାହାକି ଇଚ୍ଛାକାରୀ ସେବାରେ ଲଗାଉଛ, ହସ୍ତପିଟାଲ ବା କଲେଜ ଖୋଲୁଛ ତାହା ଦ୍ୱାରା ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହେଉଛି, ତାହାର ପ୍ରତିଦାନରେ ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ମିଳିଯାଉଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଘର ଏବଂ ନିଜ ରାଜଧାନୀ ମନେ ଅଛି ? ଏଠାରେ ଯେତେବେଳେ ବସୁଛ ବାହାର କଥା ଅର୍ଥାତ୍ ଘରଦ୍ୱାର, କାମଧନୀ ଆଦି ମନେ ପଡିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ବାସ୍ ନିଜର ଘର (ପରମଧାନୀ) ହିଁ ମନେ ପଡିବା ଉଚିତ । ଏବେ ହେଉଛି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଫେରିବାର ସମୟ କାରଣ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ସବୁକିଛି ଅଗ୍ନିରେ ସଂହାର ହୋଇଯିବ । ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ଯାହା କିଛି ଏହି ଆଖିରେ ଦେଖୁଛ ସେସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବେ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ହିଁ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଏବେ ନିଜ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ନାଟକ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ଫଳଦାନ ବର୍ଷର ଚକ୍ର । ଦୁନିଆ ତ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଥରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଘୂରିବା ପାଇଁ ପୁରା ଫଳଦାନ ବର୍ଷ ଲାଗୁଛି । ଯେତେ ସବୁ ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି ଏବେ ସମସ୍ତେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବେ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ହିଁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ବାବା ସବୁ କଥା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କେହି କେହି ହତଭାଗୀ ଆତ୍ମା ଯିଏକି ତୁଚ୍ଛାଟାରେ ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତି ହରେଇ ଦିଅନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଦାନପୁଣ୍ୟ ତ କରିଥାନ୍ତି ନା । ଯଦି କେହି ଧରମଶାଳା ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି ବା କେହି ହସ୍ତପିଟାଲ ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି ତେବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଥାଏ କି ଏହାର ଫଳ ଆଉ ଜନ୍ମରେ ମିଳିବ । କୌଣସି ଆଶା ନ ରଖି ଅନାସକ୍ତ ହୋଇ କେହି ବି କିଛି କରୁନାହାନ୍ତି । ଏମିତି ତ’ ବହୁତ କହିଥାନ୍ତି ଯେ ଫଳର ଇଚ୍ଛା ଆମେ ରଖୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ନା, ଫଳ ତ ନିଶ୍ଚୟ ମିଳିବ । ମନେକର କାହା ପାଖରେ ପଇସା ଅଛି, ସେଥିରୁ ଯଦି ସିଏ ଧର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଲେ ତେବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଥାଏ କି ଆଉ ଜନ୍ମରେ ମିଳିବ । ଯଦି ମମତା ରହିଲା ଯେ ଏହି ଜିନିଷ ମୋର, ତେବେ ଏପରି ଭାବିଲେ ପରଜନ୍ମରେ କିଛି ବି ମିଳିବ ନାହିଁ । ଦାନ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମ ପାଇଁ କରାଯାଏ । ଯଦି ଆଉ ଜନ୍ମରେ ମିଳିବ ତେବେ ଏହି ଜନ୍ମରେ ମମତା କାହିଁକି ରଖୁଛ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ତୁମକୁ ନିର୍ମିତ କରାଇଥାନ୍ତି ଯାହାକି ମମତା ତୁଟିଯାଉ । ଯଦି କେହି ବଡ଼ ସାହୁକାରୀ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାନ୍ତି ତେବେ କୁହାଯିବ ସିଏ ଭଲ କର୍ମ କରିଛନ୍ତି । କେହି କେହି ରାଜାରାଣୀଙ୍କ ପାଖରେ ମଧୁସ୍ଥ ଜନ୍ମ ନେଇଥାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ବହୁତ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଉଛି ଅଳ୍ପ କାଳ ପାଇଁ, ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ । ଏବେ ତ ତୁମେ ଏହି ପାଠ ପଢୁଛ । ଜାଣୁଛ ଏହି ପାଠ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଏହିପରି ହେବୁ, ତେଣୁ ଦିବ୍ୟଗୁଣ ଧାରଣ କରିବା ଦରକାର । ଏଠାରେ ଯାହା ଦାନ କରୁଛ ତାହା ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆତ୍ମିକ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ଡାକ୍ତରଖାନା ଖୋଲାଯାଉଛି । ତେବେ ଦାନ ଦେଲା ପରେ ସେଥିରୁ ମମତା ତୁଟାଇ ଦେବା ଦରକାର କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ନେଉଛୁ । ଏହି ବାବା ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଘର ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ତ ଅସଂଖ୍ୟ ଅଟେ ନରେନ୍ଦ୍ର ଏତେ ସବୁ ପିଲା କେଉଁଠାରେ ରହିବେ । ସବୁ କିଛି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ଧନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ସେ ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଥାତ୍ ବରହମାତ୍ମା ଦ୍ୱାରା କରାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ତ ରାଜ୍ୟ କରୁନାହାନ୍ତି । ସିଏ ତ’ ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ପୁଣି ମମତା କେଉଁଥିରେ ରହିବ! ଏବେ ବାବା ଶରୀରତ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଶଦାସ୍ୟମାନ । ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ଯେତେବେଳେ କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଥିଲ ତେବେ ମୃତ୍ୟୁର କିଛି କଥା କହୁନଥିଲ । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନିଶ୍ଚୟ ବିନାଶ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କେବଳ ଆସିଛି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ବିନାଶ କରିବା ପାଇଁ । ଏହି ରୁଦ୍ର ଯନ୍ତ୍ରରେ ସାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସଂହାର ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ଯାହା କିଛି ନିଜ ପାଇଁ ଜମା କରିବ ତାହା ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ମିଳିବ । ନରେନ୍ଦ୍ର ଏଠାରେ ସବୁ କିଛି ଶେଷ ହୋଇଯିବ । କେହି ନା କେହି ଖାଇଯିବେ । ଆଜିକାଲି ମନୁଷ୍ୟ ଉପାରେ ମଧୁସ୍ଥ ଦେଉଛନ୍ତି । ବିନାଶ ହେଲେ ତ ସବୁକିଛି ଶେଷ ହୋଇଯିବ । କେହି କାହାକୁ କିଛି ଦେବେ ନାହିଁ, ସବୁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ରହିଯିବ । ଆଜି ଭଲ ଅଛନ୍ତି କାଲି ଦେବାଳିଆ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କାହାକୁ ମଧୁସ୍ଥ କିଛି ପଇସା ମିଳିବାର ନାହିଁ । କାହାକୁ ଦେଲ, ଯଦି ସିଏ ମରିଗଲେ ପୁଣି କିଏ ତାକୁ ଫେରାଇବ । ତେବେ କ’ଣ କରିବା ଦରକାର ? ତେଣୁ ଭାରତର ୨୧ ଜନ୍ମର କଲ୍ୟାଣ ଏବଂ ନିଜର ୨୧ ଜନ୍ମର କଲ୍ୟାଣର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଦେବା ଦରକାର । ତୁମେ ଯାହାକି ବି କରୁଛ କେବଳ ନିଜ ପାଇଁ ହିଁ କରୁଛ । ଜାଣୁଛ ଶରୀରତ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛୁ । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ମିଳିବ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଅବିନାଶୀ

ବାବାଟଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ହସ୍ତପିଚାଲ ଏବଂ ସୁନିଶ୍ଚିତ, ଯେଉଁଠାରେ ସଂସ୍ଥାସ୍ଥ, ସମ୍ପଦତି ଏବଂ ଖୁସି ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଯଦି କାହାର ସଂସ୍ଥାସ୍ଥ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଧନ ନାହିଁ ତେବେ ସିଏ ଖୁସିରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଉଭୟ ଥିବ ତେବେ ଖୁସିରେ ରହିବେ । ବାବା ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସଂସ୍ଥାସ୍ଥ ଓ ସମ୍ପଦତି ଉଭୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତାହା ମଧ୍ୟ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଜମା କରିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କର କାମ ହେଲା ଉପାୟ ବାହାର କରିବା । ବାବା ଆସିବା ଦ୍ଵାରା ଗରିବ ପିଲାମାନଙ୍କର ଭାଗ୍ୟ ଖୋଲିଯାଉଛି । ବାବା ଗରିବର ବନ୍ଧୁ ଅଟନ୍ତି । ସାହୁକାରଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେ ହିଁ ଏକଥା ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ ଭାରତ ସବୁଠାରୁ ଗରିବ ହୋଇଯାଇଛି । ଯିଏ ସାହୁକାର ଥିଲା ସେ ହିଁ ଗରିବ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଯେଉଁଠାରେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ଥାନ୍ତି ସେଠାରେ କେହି ଜଣେ ହେଲେ ପାପ ଆତ୍ମା ନଥାନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗ ସତତ୍ଵପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ, ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗ ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ । ତୁମେ ଏବେ ସତତ୍ଵପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ହିଁ ସଂଗ୍ରହବାସୀ ଥିଲୁ । ପୁଣି ଆମେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । ବାକି ୮୪ ଲକ୍ଷ ଯୋନିର କଥା ତ ଗପ ଅଟେ । କ’ଣ ଏତେ ଜନ୍ମ ପଶୁ ଯୋନିରେ ରହିଲା! ତେବେ କ’ଣ ଏହି ଶେଷ ଜନ୍ମରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ମିଳୁଛି ? କ’ଣ ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ ?

ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ପର୍କରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ଆଉ ୪୦-୫୦ ହଜାର ବର୍ଷ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ବିଲକୁଲ୍ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ପଥରବୁଦ୍ଧି । ଏବେ ତୁମେ ପଥରବୁଦ୍ଧିରୁ ପାରସ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ହେଉଛ । ଏହି କଥା କୌଣସି ସନ୍ଦେହୀ ଆଦି କ’ଣ କହିପାରିବେ । ଏବେ ତୁମକୁ ବାବା ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, ତୁମମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ନିଜର ବ୍ୟାଗ୍ ବ୍ୟାଗେଡ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଜିନିଷପତ୍ର ସଂଯାନତର କରିଦିଅ । ବାବା ସବୁକିଛି ନିଅ ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପାଇବୁ । ଏହି (ବ୍ରହ୍ମା) ବାବା ମଧ୍ୟ ବାନ ପୁଣ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ବାନପୁଣ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ବହୁତ ସଉକ ଥିଲା । ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ଦୁଇ ପଇସା ଧରମ୍ କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରଖି ଦେଇଥାନ୍ତି ନା । ବାବା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଦିନ ଗୋଟିଏ ଅଣା ଧରମ୍ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ବାହାର କରୁଥିଲେ । କେହି ବି ଆସୁ ଆମ ଦୁଆରୁ ଖାଲି ନଯାଉ । ଏବେ ଭଗବାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସିଛନ୍ତି, ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ବାନ ପୁଣ୍ୟ କରି କରି ଯଦି ମରିଗଲେ ପୁଣି କେଉଁଠି ମିଳିବ ? ପବିତ୍ର ହେଉନାହାଁନ୍ତି, ବାବାଙ୍କ ସହ ପ୍ରୀତି ରଖୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯାଦବ ଏବଂ କୌରବଙ୍କର ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି । ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ହେଲା ବିନାଶକାଳେ ପ୍ରୀତିବୁଦ୍ଧି । ସୁରୋପବାସୀ ସମସ୍ତେ ଯାଦବ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ମୁଗଳ (କ୍ଷେପଣାସ୍ତ୍ର) ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ କ’ଣ କ’ଣ ସବୁ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଡରାମା ପ୍ଲାନ ଅନୁଯାୟୀ ଡେର ଶାସ୍ତ୍ର ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏଥିରେ ପ୍ରେରଣା ଆଦିର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ପ୍ରେରଣା ଅର୍ଥାତ୍ ବିଚାର । ବାକି ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ପ୍ରେରଣା ଦ୍ଵାରା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଇଏ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ବ୍ୟବସାୟୀ ଥିଲେ । ସ୍ଵାତ୍ମର ବ୍ୟବସାୟରେ ଭଲ ନାଁ ଥିଲା । ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିଲେ । ବାବା ପ୍ରବେଶ କଲେ ଏବଂ ଏହାଙ୍କର ଗାଳି ଖାଇବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି, ନା ତାଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେଇପାରିବେ । ଗାଳି ଇଏ ଖାଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ କହିଥିଲେ ନା ମୁଁ ଲହୁଣୀ ଖାଇନାହିଁ । ଇଏ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି କରତ୍ତବ୍ୟ ତ ସବୁ ଶିବବାବାଙ୍କର ମୁଁ କିଛି କରୁନାହିଁ । ଯାଦୁଗର ତ ସିଏ, ମୁଁ ନୁହେଁ । ଅଯଥାରେ ଏହାଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେଉଛନ୍ତି । ମୁଁ କ’ଣ କାହାକୁ ନେଇ ଆସିଛି କି ? କାହାକୁ ମଧ୍ୟ କହିନାହିଁ କି ତୁମେ ଘରଦ୍ଵାର ଛାଡ଼ି ଚାଲିଆସ । ମୁଁ ତ ସେଠାରେ (କରାଟିରେ) ଥିଲି, ଏମାନେ ଆପେ ଆପେ ପଳାଇ ଆସିଲେ । ଖାଲିଟାରେ ମୋତେ ଦୋଷ ଦେଇଦେଲେ । କେତେ ଗାଳି ଖାଇଲି । କ’ଣ କ’ଣ କଥା ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ପୁଣି ମଧ୍ୟ ହେବ । ଏସବୁ ଜ୍ଞାନର କଥା । କେହି ମନୁଷ୍ୟ କ’ଣ ଏକଥା କରିପାରିବ । ତାହା ବି ପୁଣି ବରିଷ୍ଠ ସରକାରଙ୍କର ରାଜ୍ୟ, ସେ ସମୟରେ କାହା ପାଖରେ ଏତେ ମାତା କନ୍ୟା ରହିପାରିବେ! କେହି କିଛି କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଯଦି କାହାର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆସୁଥିଲେ ତ ପିଲାମାନେ ତାଙ୍କୁ ଏକଦମ୍ ମନା କରି ଦେଉଥିଲେ । ବାବା ତ କହୁଥିଲେ ବରଂ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ସୁଝାଇ ନେଇପାରିଲେ ନେଇଯାଅ । ମୁଁ କ’ଣ ମନା କରୁଛି କିନ୍ତୁ କାହାର ସାହସ ହେଉନଥିଲା । ଶିବବାବାଙ୍କର ଶକ୍ତି ଥିଲା ନା । ଏହା କିଛି ନୁଆ କଥା ନୁହେଁ । ଏସବୁ ପୁଣି ମଧ୍ୟ ହେବ । ଗାଳି ମଧ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦରୌପଦୀର ମଧ୍ୟ କଥା ରହିଛି । ଏମାନେ ସବୁ ଦରୌପଦୀ ଏବଂ ଦୁଃଖୀୟ ଅଟନ୍ତି, ଏହା ଜଣଙ୍କର କଥା ନୁହେଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏହି କାହାଣୀ ସବୁ କିଏ ଲେଖିଥିଲା ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ପାରୁଟ ରହିଛି । ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ, ବିଲକୁଲ୍ ଦେହ ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାରେ ମେହନତ ଲାଗୁଛି । ରାବଣ ବିଲକୁଲ୍ ଓଲଟା କରିଦେଇଛି । ଏବେ ବାବା ସିଧା କରୁଛନ୍ତି ।

ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ଵାରା ସଂସ୍ଥା ସମ୍ପତ୍ତି ଆସିଥାଏ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ ଏହି ଦେହ ଯେପରି ଏକ ବାଜା ଅଟେ, ଯାହାକି ବଜାଇବା ପାଇଁ ମିଳିଛି । ଯଦି ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଥାନତା ତେବେ ଦିବ୍ୟଗୁଣ ଆସିଯାଇଥାନ୍ତା । ତୁମେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ଦେଇପାରିନଥାନ୍ତ । ଭାରତରେ ହିଁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା । ଯଦି କେହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବର୍ଷ କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ଡରାମାନୁଯାୟୀ ଯେତେବେଳେ ସମୟ ପୂରା ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲ । ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ପର୍କରେ ଠିଆ ହୋଇଛି । ପୁଣି ମନରେ ଯାହା କିଛି ଆଶା ରହିଛି ତାହା ରହିଯିବ । ମୃତ୍ୟୁ ତ ସୁନିଶ୍ଚିତ । ଏହା ସେହି ମହାଭାରତ ଲଢ଼େଇ ଅଟେ । ତେଣୁ ଯେତେ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବ ସେତେ ଭଲ । ନଚେତ୍ ତୁମେ

ଖାଲି ହାତରେ ଯିବ । ସାରା ଦୁନିଆ ଖାଲି ହାତରେ ଯିବ । କେବଳ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହାତ ଭରପୁର କରି ଅର୍ଥାତ୍ ଧନବାନ ହୋଇଯାଉଛ । ଏସବୁ କଥା ବୁଝିବା ପାଇଁ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ଏଠାରେ କେତେ ଧର୍ମର ମନୁଷ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି, ଏଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଜର ଅଭିନିଷ ଚାଲିଛି । ଜଣଙ୍କର ପାର୍ଟି ଆଉ ଜଣଙ୍କ ସହ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଚେହେରା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । କେତେ ଜେର ଚେହେରା ରହିଛି, ଏସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାରୟ ଅଛି । କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକର । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଖଟ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଉଛି, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହି ଡ୍ରାମାର ଅଭିନେତା ଅଟେ, ଏଥିରୁ ଆମେ ବାହାରିପାରିବା ନାହିଁ, ମୋକ୍ଷ ପାଇପାରିବା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ମଧ୍ୟ ବୃଥା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଡ୍ରାମାରୁ କେହି ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବେ ଏବଂ ଆଉ କେହି ନିମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବେ -- ଏହା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏତେ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ସମସ୍ତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ସାରା ଦିନ ଏହିପରି ଜ୍ଞାନରେ ରମଣ କରିବା ଦରକାର । ଅଧ୍ୟାୟ, ଘଟିଏ... ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରୁହ ପୁଣି ଏହି ଅଭ୍ୟାସକୁ ବଢାଇ ଚାଲ । ବରଂ ଟ ଘଣ୍ଟା ସଫଳ ସେବା କର ଆରାମ ମଧ୍ୟ କର, କିନ୍ତୁ ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଗଭୀରଣମେଣ୍ଟର ସେବାରେ ମଧ୍ୟ ସମୟ ଦିଅ । ତୁମେ ନିଜର ହିଁ ସେବା କରୁଛ, ଏହା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କଥା । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ, ବାକି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଯୋଗର ପୁରା ଚାର୍ଟ ରଖ, ଜ୍ଞାନ ତ ସହଜ । ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ସେ ମୁଁ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ଅଟେ, ଏହାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛି । ଆମେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ସନତାନ ଅଟୁ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏକଥା ବୁଝାଇଛନ୍ତି କିପରି ଏହି ସୃଷ୍ଟିରକର ଘୁରୁଛି । ସେହି ରୋଜଗାର ପାଇଁ ତ ତୁମେ ଟ-୧୦ ଘଣ୍ଟା ସମୟ ଦେଉଛ ନା । ଭଲ ଗ୍ରାହକ ମିଳିଗଲେ ରାତିରେ ମଧ୍ୟ ହାଇ (ନିଦ) ଆସିବ ନାହିଁ । ଯଦି ହାଇ ମାରିଲ ତେବେ ଜଣାଯିବ ଯେ ଇଏ ଥିଲ ଯାଇଛନ୍ତି କିମ୍ବା ବୁଦ୍ଧି କେଉଁଠି ବାହାରେ ଘୁରିବୁଲୁଛି । ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ବଡ ସାବଧାନତାର ସହିତ ରହିବା ଦରକାର । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ପରଚିନ୍ତନ ନ କରି ନିଜ ପାଠପଢାରେ ହିଁ ମସୃତ ରହିଥାନ୍ତି ତାଙ୍କର ସର୍ବଦା ଉନ୍ନତି ହୋଇଥାଏ । ତୁମକୁ ଅନ୍ୟର ଚିନ୍ତନ କରି ନିଜର ପଦ ଭର୍ଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ । ଖରାପ କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ, ଖରାପ କଥା ଦେଖ ନାହିଁ... । କେହି ଯଦି ଭଲ କଥା କହୁ ନାହାନ୍ତି ତେବେ ଗୋଟିଏ କାନରେ ଶୁଣି ଅନ୍ୟ କାନରେ ବାହାର କରିଦିଅ । ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ଦେଖିବା ଦରକାର ଅନ୍ୟକୁ ନୁହେଁ । ଏହି ପାଠପଢା ଛାଡିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବହୁତ ଏଭଳି ରକ୍ଷି ଯାଉଛନ୍ତି । ଆସିବା ବନ୍ଦ କରିଦେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ଆସୁଛନ୍ତି । ନ ଆସିଲେ ଯିବେ କୁଆଡେ ? ସ୍କୁଲ୍ ତ ଗୋଟିଏ । ନିଜ ଗୋଡରେ ନିଜେ କୁରାଢି ମାରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମେ ନିଜର ପାଠପଢାରେ ମସୃତ ରୁହ । ବହୁତ ଖୁସିରେ ରୁହ । ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ଆଉ କ'ଣ ଦରକାର । ଭଗବାନ ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସଦ୍ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସାରା ଦୁନିଆରେ ସର୍ବଗ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରିୟତମ ଯିଏକି ତୁମକୁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ଆତ୍ମା ବହୁତ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି, ତେଣୁ ଉତିପାରିବ ନାହିଁ । ପବିତ୍ରତାର ତେଣା କଟିଯାଇଛି । ରାବଣ ହିଁ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ତେଣା କାଟି ଦେଇଛି । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ବିନା କେହି ପାବନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଅଭିନେତା ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ବୁଦ୍ଧି ପାଇଚାଲିଛନ୍ତି, କେହି ଫେରି ଯାଇ ନାହାନ୍ତି । ଆରକ୍ଷା-

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ସ୍ଵଚିନ୍ତନ ଏବଂ ପାଠପଢାରେ ମନ୍ଦି ରହିବାକୁ ହେବ, ଅନ୍ୟକୁ ଦେଖିବାର ନାହିଁ । ଯଦି କେହି ଭଲ କଥା କହୁନାହାନ୍ତି ତେବେ ଗୋଟିଏ କାନରେ ଶୁଣି ଅନ୍ୟ କାନରେ ବାହାର କରିଦେବାର ଅଛି । ଅଭିମାନ କରି ପାଠପଢାକୁ ଛାଡିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ବଞ୍ଚି ଆଉ ଆଉ ସବୁ କିଛି ଦାନ କରି ସେଥିରୁ ନିଜର ମମତା ତୁଟାଇ ଦେବାର ଅଛି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପଣ କରି ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ହାଲୁକା ରହିବାର ଅଛି । ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ସମସ୍ତ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ଯେକୌଣସି ଆତ୍ମାକୁ ପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭୂତି କରାଉଥିବା ଯଥାର୍ଥ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ । ଯଥାର୍ଥ ସେବା ମନୋବୃତ୍ତିର ଅର୍ଥ ହେଲା ସର୍ବଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ପ୍ରତି ଶୁଭଭାବନା ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାମନା ରଖିବା । ସେବା ମନୋବୃତ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ତା'ର ଭାବନା ଅନୁଯାୟୀ ଫଳ ପ୍ରଦାନ କରିବା । ସେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଯେକୌଣସି ଆତ୍ମାକୁ ପ୍ରାପ୍ତି ରୂପକ ମେଘା (କାଢୁ, କିସ୍ମିଶ୍ ଇତ୍ୟାଦି ଶକ୍ତିବର୍ଦ୍ଧକ ଶୁଷ୍କ ଫଳ)ର ଅନୁଭବ କରାଇବା । ଏହିଭଳି ସେବା ମଧ୍ୟରେ ତପସ୍ୟା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଯେଉଁଠାରେ ଯଥାର୍ଥ ସେବାର ମନୋବୃତ୍ତି ରହିଛି ସେଠାରେ ତପସ୍ୟା ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ନଥାଏ । ଯେଉଁ ସେବାରେ ତ୍ୟାଗ ତପସ୍ୟା ନାହିଁ ତାହା ନାମଧାରୀ ସେବା ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ତ୍ୟାଗ, ତପସ୍ୟା ଏବଂ ସେବାର ମିଳିତ ରୂପ ଦ୍ଵାରା ସର୍ବା ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନମ୍ରତା ଏବଂ ଧୈର୍ଯ୍ୟସ୍ୱତାର ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କର ତେବେ କ୍ରୋଧାଗ୍ନି ମଧୁସ୍ୱ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***